

บทแปล

บทที่ 15

ความหวังของน้ำ

ลวี เม็งโจว

ในห้องหนังสือที่จัดไว้อย่างสวยงาม มีแจกันใบงามใบหนึ่งวางอยู่ ข้างในบรรจุน้ำ แล้วปักด้วยดอกเหมยกิ่งหนึ่ง นับว่าตั้งแต่คนรับใช้เปลี่ยนน้ำได้เทน้ำลงไป แจกันตั้งแต่ตอนเช้าแล้ว น้ำในแจกันยังคงโกรธแค้น ถอนหายใจ แล้วบ่นพึมพำกับตนเองว่า “ฉันไม่ยอมอยู่อย่างสงบในแจกันนี้หรอก ในสถานที่แคบเหมือนกรงขังอย่างนี้ แม้หน้าที่เดียวฉันยังรู้สึกว่ายาวนานเกินไป ฉันอยากจะออกไปสู่โลกภายนอก ฉันอยากจะส่องประกายแสงระยิบระยับอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ฉันอยากจะไปอยู่ในสายธารที่ยาวไกลอย่างไม่มีการสิ้นสุด แล้วร้องเพลงที่ฉันอยากจะร้อง ฉันจะไม่มีทางอยู่ที่นี้ตลอดไปอย่างแน่นอน ที่ซึ่งแม้จะสุดลมหายใจสักเฮือกก็ไม่สะดวกหรือแม้แต่จะหันตัวก็ลำบาก”

ดังนั้นเขาจึงพยายามใช้มือยันแจกันสุดแรงเกิด พร้อมทั้งร้องตะโกน แต่ที่ไม่มีประโยชน์ เนื่องจากปากแจกันนั้นแม้ว่าจะสูงกว่าระดับน้ำไม่มากนัก แต่น้ำที่ถูกขังไว้ในแจกันนี้ จะต้องข้ามให้พ้นปากแจกัน ซึ่งเป็นเรื่องที่เขาทำไม่ได้อย่างแน่นอน

เขาตะโกนว่า “ไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก็ตาม ฉันไม่ปรารถนาที่จะอยู่ที่นี้แล้ว ฉันอยากจะไปสู่อากาศบริสุทธิ์ ฉันอยากจะยึดเหยียดกระดูกและเส้นเอ็นของฉันบ้าง ฉันไม่มีทางที่จะยอมนอนตายอยู่ในกรงแคบ ๆ อย่างนี้หรอก”

แจกันได้เห็นความพยายามใช้แรงดันของน้ำมานานแล้ว จึงโกรธขึ้นมาบ้างแล้วกล่าวว่า “อะไรกัน เธอตำหนิว่าที่นี่ไม่ดีหรือ จะบอกตามความจริงนะว่า ฉันคือสิ่งที่มีค่าที่สุดในห้องหนังสือนี้ เธอมาอยู่ในห้องของฉัน ทั้งยังมีดอกเหมยที่หอมและสูงศักดิ์มาเป็นเพื่อนอย่างนี้ ยังไม่พอใจอีกหรือ อย่าโวยวายไปหน่อยเลย ฉันขอเตือนให้เธออยู่อย่างสงบดีกว่า”

น้ำได้ยินคำพูดดังนั้น ยังไม่ยอมสงบลง กลับตะโกนออกไปอีกว่า “ฉันไม่สนใจว่าเธอจะมีค่าเพียงใด ฉันคิดว่าถ้าหากใครมาสร้างกรงขังที่สวยงามที่สุดบนโลกนี้สักกรงหนึ่งแล้ว ก็คงไม่มีใครปรารถนาอยากจะไปอยู่หรือทั้งยังไปหักเอาก้านดอกเหมยสวย ๆ นี่มาทำไม ที่นี้ อย่างมากกิ่งเหมยก็เป็นเพียงเครื่องประดับเท่านั้นเอง และฉันยังมีเรื่องสำคัญอีกมากมายที่จะต้องทำ ใครจะมีใจมาชื่นชมกิ่งดอกเหมยที่น่าสงสารนั้นแล้ว ฉันจะต้องออกไปให้ได้ จะต้องออกไปให้ได้!”

แจกั๊กกล่าวอย่างเรียบ ๆ ว่า “เอาละ เมื่อเธออยากจะทำอะไร ก็ลองดูความสามารถของตัวเองก็แล้วกัน เจ้าน้ำหน้าโง่ เธอจะสามารถออกนอกบริเวณของฉันได้หรือ”

แต่น้ำก็ยังไม่วางใจคำพูดของแจกั๊กอยู่นั่นเอง เพียงแต่ใช้มือยันสุดแรงลักษณะของน้ำตอนนี้เปรียบได้เหมือนม้าป่าที่ตกลงไปในหลุมพรางนั่นเอง เขาพยายามจะหันข้างและปั่นพึม ๆ พ่า ๆ ว่าฉันอยู่ที่นี้ไม่ได้แล้ว ฉันอยากจะเป็นเมฆ ล่องลอยอยู่บนฟ้า บินให้เร็วกว่านกนางแอ่น และเบายิ่งกว่าวาวกระจ่างของเด็ก ๆ ฉันอยากจะเป็นน้ำ ตกลงมาชะพื้นดินที่แห้งแล้ง และให้ประโยชน์แก่ต้นไม้ที่ต้องการอาหาร เพื่อให้พวกเขาเติบโตขึ้นมา ฉันอยากจะเป็นน้ำในแม่น้ำ พลักดันเอาใบเรือและไม้พายให้เรือเดินทางต่อไป ฉันอยากจะเป็นน้ำในทะเล ร้องเพลงด้วยเสียงอันดัง อยากเป็นน้ำในลำธาร ช่วยชาวบ้านซักเสื้อผ้า ล้างข้าว ฉันอยากจะเป็นไอน้ำ ช่วยให้เครื่องจักรเดินเครื่องได้ ฉันไม่มีทางพอใจที่นอนตายอยู่ในกรงแคบ ๆ นี้หรือ”

ดึกแล้ว อากาศเริ่มหนาวเย็น ลมหนาวที่พัดจากทิศเหนือเปรียบเหมือนเสียงเพลงอยู่นอกหน้าต่าง เสียงเพลงนั้นยังบอกเล่าถึงอิสระเสรีของโลกภายนอก สิ่งของในห้องทุกชิ้นเริ่มสั่นเทาด้วยความหนาว

แต่น้ำได้เคยฝึกทนต่อความหนาวเย็นกลับมีใจกล้าหาญขึ้น เขาทำให้ร่างกายเขาแข็งเป็นน้ำแข็ง หวังว่าจะสามารถทำให้กำแพงสำริดหรือผนังเหล็กของแจกั๊กนั้นแตกพังได้ ดังนั้นเขาจึงได้ชนเข้ากับกำแพงรอบด้านสุดแรงเกิด สูดหายใจเสียงดัง “เพ็ง” ดันเอาแจกั๊กที่หัวเราะเยาะเขาแตกไป

วันต่อมา พระอาทิตย์ขึ้นสู่ท้องฟ้าแล้ว หิมะเริ่มละลาย น้ำที่เคยถูกขังไว้ได้หลุดออก
จากแจกันแล้ว พระอาทิตย์ส่องแสงมายังแจกัน น้ำค่อย ๆ กลายเป็นไอน้ำเป็นสาย ๆ บิน
ออกนอกห้องหนังสือไปแล้ว

เขาได้กลายเป็นหิมะ กลายเป็นฝน เป็นน้ำในแม่น้ำ เป็นไอน้ำ ในที่สุดน้ำได้สมหวัง
ในสิ่งที่เขาปรารถนาแล้ว

